

og andre professionelle forudsætninger for at kunne lede sådanne undersøgelser godt og effektivt. Men der er jo det problem med dommerne, at deres deltagelse i disse undersøgelser let medfører en form for domstolsvirkning, og det er der jo ingen, der er interesseret i, idet det kan opfattes som en sammenblanding mellem den dømmende myndighed og efterforskningen. Vores principielle holdning er derfor fortsat, at det mest korrekte er, at dommere ikke indgår i undersøgelseskommisioner.

Det fjerde spørgsmål har drejet sig om retssikkerheden især for vidner, og der mener vi, at det, som forslaget lægger op til, styrker retssikkerheden på en sådan måde, at vi er helt tilfredse med det.

Det femte og sidste punkt har drejet sig om Folketingets behandling af beretningerne fra undersøgelseskommisionerne, og i den beretning, som Udvalget for Forretningsordenen afgav sidste år den 25. juni, er vi nået frem til en tilfredsstillende løsning, som vi også kan tilslutte os.

Lad mig så slutte med at sige, at drøftelserne og forhandlingerne gennem de sidste par år vedrørende undersøgelseskommisioner har vist, at der er ganske forskellige synspunkter på dette område, og vi finder fortsat, at det er ønskværdigt, hvis der kan opnås en grundlæggende og principiel enighed om de store linjer for en lovgivning på dette område, og det er med det udgangspunkt, vi går ind i de kommende forhandlinger. Men viser det sig, at vi på et eller flere af de afgørende områder ikke kan finde fælles fodslag, må vi acceptere dette, og så må vi få den nødvendige lovgivning gennemført med det flertal, der måtte være til stede. Sagen er efter vores mening for vigtig til, at den ikke finder en afklaring i dette folketingsår.

Margrete Auken (SF):

Det er tredje gang, vi førstebehandler dette lovforslag, og selv om det ikke har ændret sig, er det kommet til at se mere og mere mærkeligt ud. Vi vedtog i sin tid i Udvalget for Forretningsordenen at fremsætte Nordskovudvalgets forslag uændret for så at lave ændringerne i en åben proces i Folketinget, og det var fornuftigt nok. Det er det vel også denne gang, da det vil le have givet temmelig meget bøvvl, om vi skulle have indarbejdet de ændringer, vi allerede nu ved vil komme. Det arbejde kan vi lige så godt gøre under reglementerede former gennem vores tre behandlinger.

Alligevel er det jo lidt bizart at sidde med et forslag, ingen mere står bag. Derudover er det udmattende, at resultatet af det hidtidige arbejde ikke er fremlagt sammen med forslaget, hvad jeg ikke kan behjælpes med selv. Det burde måske have været inddraget i bemærkningerne, at de vigtigste bilag var aftrykt, sådan at man kunne se det samlet.

Der er spørgsmålet om de offentligt ejede aktieselskaber og en række andre ting, som i hvert fald jeg endnu ikke har fuldstændig styr på. Det kan muligvis være min fejl, som jeg så blankt indrømmer, hvis der er styr på, om vi kan få dem undersøgt med de redskaber, vi har her.

Så vidt vi kan høre, er der altså nogenlunde enighed om, at det ikke kun skal være regeringen, men også Folketinget, der kan tage et initiativ. Det tror jeg står fast nu i det lovforslag, der foreligger. Det store flertal går også ind for, at der grundlæggende skal være åbenhed i arbejdet. Jeg synes egentlig, det er forfærdelig ærgeligt, at vi ikke har De Konservative med i dette flertal. Jeg vil ikke gå ind på argumenterne denne gang, vi har haft det meget, meget gennemdiskuteret også i forbindelse med den høring, der blev holdt sidste efterår, men jeg vil godt minde De Konservative om, at det faktisk var hr. Ninn-Hansen selv, der bad om at få åbenhed og endda truede med at indanke sagen for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, da tamilsagen blev kørt for lukkede døre. Han gjorde det i henhold til dansk retstradition, og det skylder man virkelig at hædre ham for, og det var også godt for sagen, at han fik sin vilje.

Lad mig lige nævne det, som der er flertal for, nemlig hvordan der skal konkluderes på sagen, og hvordan arbejdet skal følges op i et underudvalg under Udvalget for Forretningsordenen.

Når man nu sidder og arbejder med denne her sag, er spørgsmålet, om det i virkeligheden er nødvendigt, at vi får en ny lov, om ikke retsplejelovens § 21 og § 21 a fungerer sådan nogenlunde tilfredsstillende. De fungerede godt til den tamilsag, som de i sin tid blev lavet til.

Man brugte for nogle år siden netop denne sag som argument for at ændre undersøgelsesformerne, og siden har blæsten og røgen – to forskellige ting – lagt sig. Nu kan de fleste vist se, at tamilsagen var om ikke ligefrem forbilledlig, så noget i den retning, og jeg vil altså igen minde om, at det, at den blev åben, var først og fremmest Ninn-Hansens egen fortjeneste. At